

uit het Kunstendecreet en klinkt ook bizar als omschrijving van artistieke initiatieven van onderop. Een theatergezelschap als Stan of Skagen wordt door het huidige kabinet hopelijk niet gezien als een overheidsvoorziening die vergelijkbaar is met pakweg een openbare bibliotheek. Maar pas écht vreemd is de zinsnede die, drie uitzonderingen daargelaten (Kaaithheater, KVS en Needcompany), opduikt bij alle Brusselse organisaties die Anciaux positief honoreert, dus ongeacht de specifieke sector. Die gaat als volgt: ‘Wel moet X deze structurele ondersteuning van de Vlaamse Gemeenschap laten uitmonden in een actief partnerschap met het Vlaamse culturele netwerk’. Dit gerepeteerde zinnetje roept nogal wat vragen op. Want ‘een actief partnerschap’, wat is dat? En vooral, wie of wat vormt ‘het Vlaamse culturele netwerk’, in het enkelvoud nota bene?! Afgaande op de lof voor KVS en Kaaithheater (terwijl de commissie de laatste organisatie nochtans tot ‘meer durf en zin voor avontuur en vernieuwing’ aanpoopte), gaat het om netwerkvorming tussen de Brusselse instellingen die de Vlaamse overheid subsidieert. Bij beiden heet het inderdaad dat ze ‘een voorbeeldfunctie’ vervullen ‘op het vlak van een actief Vlaams cultureel netwerk in onze hoofdstad’. Met permissie, maar het Kaaithheater is veel minder een netwerker dan pakweg Nadine of de door Anciaux met een gele kaart bedachte Beursschouwburg. Maar dat is niet echt het punt.

Waarom is netwerkvorming op Brusselse schaal, en dan nog wel tussen ‘Vlaamse’ organisaties, plots een primair aandachtspunt? En waarom moet alleen Needcompany daar géén werk van maken, maar bijvoorbeeld wel een even internationaal georiënteerde organisatie als Rosas of Ultima Vez? Waarom wordt niet gewoonweg meer ‘vernetwerking’ bepleit tussen alle organisaties die met Vlaams overheids-geld werken? Dat zou de logica zelf zijn en het startpunt kunnen betekenen voor een heus dans- of beeldende kunstenbeleid op Vlaamse schaal, met inbegrip van Brussel. Voor de goede orde: meerdere organisaties binnen en buiten Brussel zitten nu al geregeld samen aan tafel om te overleggen, hun artistieke programma’s op elkaar af te stemmen... Voor Brussel vraagt Anciaux

echter een extra inspanning, waarbij hij volstrekt in het midden laat wat ‘netwerkvorming’ nu precies inhoudt. Ik kan mij niet van de indruk ontdoen dat deze toe-eigening van een thans *en vogue* zijnde uitdrukking voor alleen maar de Brusselse context feitelijk neerkomt op een stiekem pleidooi voor ‘een hogere zichtbaarheid van de Vlaamse aanwezigheid in de hoofdstad’. Of dat laatste wel of niet een legitieme eis is, is hier helemaal niet de vraag. Vanuit algemeen beleidsstandpunt zou er gewoon meer netwerkvorming binnen het héle Vlaamse culturele regime moeten komen. Daarbij zou de cultuuroverheid wel eerst –ik val in herhaling– haar prioriteiten dienen aan te scherpen, kwestie van duidelijk te laten weten welke kant het met die ‘vernetwerking’ moet opgaan.

Er is nog meer mis met het impliciete Brussel-beleid van minister Anciaux. Hij schrijft dat de stad ‘nog steeds én terecht als de Europese hoofdstad van de hedendaagse dans (wordt) gezien’. Dat legitimeert volgens hem de ondersteuning van Danscentrum Jette als danswerkplaats, van Margarita Production als alternatief management-bureau. Dat er naast de Raffinerie nog een tweede, vanuit Vlaanderen betoelaagde danswerkplaats in Brussel moet komen, staat buiten kijf –maar is Danscentrum Jette, dat schippert tussen een zuiver artistieke en een meer sociaal gerichte werking, daar de geschikte plek voor? Aan de kar voor een Brusselse danswerkplaats is soms héél hard getrokken. Het heeft op sommige ogenblikken haast suggesties en plannen gerégend, maar op het Martelarenplein –waar tot voor kort ook de cultuurminister huisde– bleef het stil. En plots krijgt het dossier alsnog een oplossing, zij het volledig los van... de bestaande en erg actieve netwerkvorming binnen de ‘Vlaams-Brusselse’ danssector (aanhalingstekens, want het gaat alweer om een bijzonder performatieve beleids-categorie, niet om een beschrijvende uitdrukking).

Dat er tot nu toe op het niveau van de Vlaamse overheid geen sprake is van zoiets als een specifiek dansbeleid en dat evenmin in het vooruitzicht wordt gesteld: *passons*. Erger, en ronduit ergerlijk, is dat de enkele danscompagnies annex choreografen die voor een structurele ondersteuning sollicitteerden –Deep Blue (Heine Åvdal, Yukiko

Shinozaki en Christoph De Boeck), Kobalt Works (Arco Renz), het Peeping Tom-collectief, Hans Van den Broeck– nul op het rekwest krijgen. Terwijl er in de theatersector terecht wel een (beetje...) nieuwe instroom is, worden jonge dansmakers die stuk voor stuk kunnen bogen op zowel een Vlaamse inbedding als een internationale validatie van hun werk, naar de projectsubsidies, creatieopdrachten en kunstenaars-beurzen verwezen. Zoveel blindheid voor het hier aanwezige danstalent en de motorfunctie van Brussel/Vlaanderen binnen de internationale dansscène is gewoonweg stuitend. En het is dat des te meer omdat precies de hedendaagse dans een schoolvoorbeeld van het soort artistieke interdisciplinariteit en kruisbestuiving is dat de aanmaak van een overkoepelende kunstenregeling heeft gelegitimeerd. Of hetzelfde anders gezegd: een geïntegreerd hedendaags kunstenbeleid is thans ook een dans- en performancebeleid. Aan ‘de basis’ is dat geweten, maar blijkbaar dringt dit basale inzicht bijzonder moeilijk door tot aan de top van het Vlaamse cultuurbeleid. Of lijkt die wat de podiumkunsten betreft misschien aan ‘theatrocentrisme’?

Het sluiswachterbeleid van De Ruyck

De beslissing om de enkele nieuwkomers binnen de danssector in de kou te laten staan, motiveerde minister Anciaux aan de hand van het ongetwijfeld meest betwistbare achteraf-criterium uit de eerste ronde van het Kunstendecreet. Al in zijn eerder gememoreerde toespraak voor de voorzitters van de beoordelingscommissies betwijfelde Anciaux hardop het nut van (nieuwe) aparte structuren voor individuele kunstenaars. Zij zouden meer aansluiting moeten en kunnen vinden bij de grote huizen – lees: bij de stadstheaters en bij de sterkhouders onder de kunstencentra (Vooruit, Kaaithheater en Stuk). Of zoals Anciaux het verwoordde in een interview na de eindbeslissingen: ‘Het was al eerder aangekondigd dat ik meer samenwerkingsverbanden wil zien (maar niet bij de aanvang van de eerste ronde... – RL). Anders krijg je gewoon te veel structuren naast elkaar. We vangen dat op met een dubbele operatie: de grote huizen verstevigen, zodat ze nieuw talent kunnen opvangen. En bin-